

(in)VISIBLES

La nostra societat tendeix a crear rutines per buscar comoditat i seguretat. No ens agrada i ens queixem, però una vegada i una altra tornem a caure en uns paràmetres determinats. Cadascú s'acostuma a relacionar amb un grup de gent i a visitar els mateixos llocs; la repetició produeix tranquil·litat. Tot allò que surt dels nostres esquemes bàsics ens suposa una dificultat, i per això sovint defugim aquestes realitats incòmodes, perquè són diferents i ens generen dubtes. Som conservadors, sigui per naturalesa o per imposició social.

Al nostre voltant hi ha molta gent de la que no sabem absolutament res, especialment d'aquells que malviuen al carrer o nouvinguts al nostre país. Són persones a les que no mirem i, per tant, es converteixen en **invisibles**. Hi són, conviuen entre nosaltres, però no ens hi relacionem. Pensem que és una realitat que no ens afecta, que no té relació amb nosaltres. Seguim amb la nostra rutina de confort i comoditat.

En aquesta exposició volem centrar-nos en les persones que han vingut a viure al Poblenou durant el segle XXI. Alguns porten molt poc temps entre nosaltres; d'altres, ja han viscut aquí durant molts anys i s'han integrat plenament a la nostra societat. Fem **visible**, doncs, a aquest col·lectiu que sovint no incloem en les nostres vides; els donem veu per saber més del seu país i la seva cultura, per conèixer la seva experiència com a migrant i els sentiments que han tingut quan han arribat a un país nou.

La **migració** és un tema de plena actualitat. Europa viu un dels seus pitjors moments, desbordada per milers de persones que hi volen entrar i donant un tracte infrahumà a totes aquestes persones. Potser els mitjans de comunicació ja no s'hi centren tant ni dediquen part del seu temps a parlar-ne, però la situació segueix sent real, i no es produeix a gaires quilòmetres de casa nostra.

En el fons, es tracta d'un capítol més (vergonyós), de la relació entre Europa i l'arribada d'immigrants. No es tracta de la mateixa manera en funció del continent d'on es vingui. Ja fa anys que la gent arrisca la seva vida per arribar a casa nostra. Ara les pateres semblen un problema molt llunyà, molt petit en comparació a la situació que estem vivint actualment.

Moure's pel món no és un dret a l'abast de tothom. No totes les persones poden canviar de país i viure a la ciutat que vulguin. No som prou conscients que darrere de les xifres i les estadístiques hi ha persones, vides, sentiments i somnis. No som prou conscients que a cadascú de nosaltres també li pot tocar viure en algun moment una situació com aquesta. **A tots ens pot tocar ser invisibles**. Fem, doncs, que ningú hagi de viure aïllat de la societat.